

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., v právní věci

žalobce: **METALVIS, s. r. o.**, IČO 48911101
sídlem Areál ZD, č. p. 61, 687 03 Babice
zastoupený advokátem Mgr. Janem Drozdem
sídlem Potoky 552, 760 01 Zlín

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 1387/7, 140 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2018, č. j. 1881-4/2018-900000-311

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Dne 11. 8. 2017 zahájil Celní úřad pro Zlínský kraj u žalobce kontrolu po propuštění zboží zaměřenou na ověření správnosti deklarovaného původu zboží v řadě celních prohlášení učiněných žalobcem v rozmezí od 19. 7. 2012 do 2. 5. 2014, na jejichž základě bylo

předmětné zboží propuštěno do celního režimu volný oběh. Po ukončení kontroly celní úřad ve dnech 23. a 24. 11. 2017 vydal celkem 38 dodatečných platebních výměrů, jimiž žalobci doměřil antidumpingové clo v souhrnné výši 19 734 473 Kč. Důvodem pro doměření tohoto cla bylo kontrolní zjištění, že předmětné zboží bylo na základě šetření Evropského úřadu boje proti podvodům (OLAF) a příslušných členských států Evropské unie, ve spolupráci s tchajwanským oddělením pro vyšetřování (DOI), identifikováno jako zboží (spojovací materiál), které je původní v Čínské lidové republice. Na Tchaj-wanu došlo pouze k přeložení zásilek dovezených z Čínské lidové republiky a předmětné zboží nebylo podrobeno žádnému opracování nebo zpracování, díky kterým by zboží mohlo získat původ v Tchaj-wanu. Nebylo tudíž splněno kritérium nepreferenčního původu zboží, protože předmětné zboží dovezené z Čínské lidové republiky bylo pouze přepraveno přes tchajwanská svobodná pásma a/nebo tchajwanské celní sklady. Vzhledem k původu v Čínské lidové republice podléhá předmětné zboží povinnosti platby antidumpingových cel podle nařízení Rady (ES) č. 91/2009 ze dne 26. 1. 2009 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky (dále jen „nařízení č. 91/2009“).

2. Odvolání podaná žalobcem proti uvedeným dodatečným platebním výměrům žalovaný zamítl a tyto platební výměry potvrdil rozhodnutím ze dne 7. 6. 2018. Vzhledem k částečně odlišným důvodům jednotlivých doměření přitom rozhodl dvěma výroky, kdy výrokem I. rozhodl o odvoláních proti skupině 35 dodatečných platebních výměrů, výrokem II. pak rozhodl o odvoláních směřujících proti dodatečným platebním výměrům ze dne 23. 11. 2017, č. j. 56082/2017-640000-51, č. j. 56085/2017-640000-51, a č. j. 56088/2017-640000-51. V odůvodnění se žalovaný zabýval odvolacími námitkami ohledně neplatnosti nařízení č. 91/2009, neúplného zjištění skutkového stavu, resp. neobjektivního hodnocení důkazních prostředků, a promlčení celního dluhu.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobce namítl, že celní orgány učinily *nesprávná skutková zjištění*. Již v průběhu kontroly přitom žalobce poukazoval na to, že samotná zpráva z mise OLAF předložená žalobci celním úřadem dne 27. 9. 2017 nemůže mít účinky důkazu. Z této listiny není zřejmé, k jakým konkrétním skutečnostem OLAF při svém vyšetřování dospěl, závěry vyšetřování jsou zcela nekonkrétní a neschopné jakéhokoli hodnocení. Zpráva není doprovázena doporučením ředitele či generálního ředitele OLAF k přijetí dalších opatření. Ve zprávě ze dne 15. 6. 2017 OLAF toliko mechanicky popisuje úkony provedené v rámci mise a popisuje jednání, která byla v průběhu mise uskutečněna. Žádné konkrétní závěry v předmětné zprávě uvedeny nejsou. Z pouhého popisu učiněných úkonů a jednání nelze dovodit příčinnou souvislost s dovozy uskutečněnými žalobcem.
4. Souvislost s dovozy uskutečněnými žalobcem z Tchaj-wanu, jakož i se zbožím propuštěným následně do volného oběhu, nelze dovodit ani z dalších podkladů použitých celním úřadem jako důkaz o tom, že zboží pochází z Číny. OLAF nezískal jediný relevantní důkaz prokazující, že konkrétně zboží propuštěné původně do volného oběhu pochází z Číny. Zprávu OLAF je nezbytné hodnotit tak, jak byla vypracována a podle jejího obsahu. Tato zpráva je pro účely dodatečného vyměření dovozního cla a antidumpingového cla zcela bezcenná a vypovídá toliko o tom, že úředníci OLAF uskutečnili cestu na Tchaj-wan. Konstatování OLAF je založeno toliko na předpokladu či domněnce, ne však na objektivním zjištění. Toto nekonkrétní zjištění pak OLAF ve svých

zprávách aplikoval mechanicky na dovozy všech subjektů uvedených v přílohách zprávy. OLAF nepřezkoumával listiny a obchodní dokumentaci vztahující se k údajným přepravám spojovacích materiálů z Číny, zjištění uvedená ve zprávě OLAF tak nelze považovat za objektivní a úplná.

5. Ve spisovém materiálu především absentují přepravní doklady z Číny na Tchaj-wan, jakož i další obchodní dokumenty vztahující se k těmto údajným dovozním operacím, dovozní celní prohlášení učiněná dodavatelskou společností na Tchaj-wanu, údajná vývozní celní prohlášení učiněná dodavatelskou společností či jinou společností na Tchaj-wanu. Z jakýchsi elektronických souborů, které tvoří přílohy dotčených zpráv OLAF, kdy tyto soubory vytvářel sám OLAF bez jakéhokoli relevantního podkladu, nelze bez dalšího dovodit, že zboží dovezené žalobcem pochází z Číny a že konkrétně toto zboží je zbožím, které bylo tchajwanskými celními orgány propuštěno do volného oběhu, jiného celního režimu nebo mu bylo přiděleno jiné příslušné celně schválené určení.
6. I přes judikaturu Nejvyššího správního soudu ke způsobilosti užití zpráv OLAF je nutno každou takovou zprávu hodnotit samostatně ve vztahu ke každému provedenému šetření a nikoli zobecnit jejich užití na každý případ mechanicky. Zpráva například ani neuvádí, zda a jak byl původ zboží ověřován u tvrzeného původce zboží v Číně a spokojil se se svými dílčími zjištěními na základě tvrzených shod vnějších znaků jednotlivých zásilek. Pro zachování objektivity a úplnosti šetření by bylo nutné ověřit i tuto hypotézu a nikoli se spokojit s posuzováním vnějších znaků zásilek tzv. od stolu.
7. Obzvláště pozoruhodná je přitom zpráva OLAF s ohledem na fakt, že již s účinností ke dni 28. 2. 2016, tj. 16 měsíců před vydáním předmětné zprávy, bylo antidumpingové clo na dovoz spojovacího materiálu zrušeno prováděcím nařízením Komise (EU) 2016/278, a to pro rozpor s Dohodou o provádění čl. VI Všeobecné dohody o clech a obchodu z roku 1994 (dále jen „antidumpingová dohoda“), a tedy pro rozpor s vlastními základními nařízeními, jež jednotlivá ustanovení antidumpingové dohody transformovala do rámce sekundárního práva Evropské unie. Již dva a půl roku je obecně známo, že antidumpingové clo, resp. nařízení č. 91/2009, bylo v rozporu s primárním právem. Žalovaný však dosud ve své praxi tento podstatný fakt nijak nezohlednil.
8. Dále žalobce brojil proti nesprávnému posouzení problematiky *promlčení celního dluhu*. Rozhodnutí žalovaného v tomto ohledu obsahuje mnohé nepravdivé a zavádějící informace a účelové konstrukce. Podstatou je základní argument žalobce o prekluzi všech předmětných nároků na základě uplynutí tříleté prekluzivní lhůty. Znění i význam čl. 103 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. 10. 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (dále jen „nový celní kodex“) je zcela jiný než text původního čl. 221 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen „celní kodex“), jehož je nutno v daném případě užít.
9. V první řadě je přitom zřejmé, že pokud antidumpingové clo, resp. nařízení č. 91/2009 bylo samo o sobě zrušeno pro rozpor s právem, není logicky možné v roce 2018 tvrdit, že jakékoli jednání směřující k obcházení neúčinného právního předpisu, to navíc jednání neúmyslné, by bylo možné považovat za jednání v rozporu s trestním právem. Není trestným činem jednání, které v době posuzování již není trestné proto, že právní předpis, který trestnost způsobil, je sám zrušen, jako protiprávní. Nezanikl parametr cla, zaniklo celé antidumpingové clo ve své podstatě. Právní norma, která clo stanovila, zanikla, a to jako norma vydaná v rozporu s primárním právem Evropské unie. Opačný postup by byl

v rozporu s § 2 odst. 3 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, a zejména s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. V tomto ohledu je zcela lhostejné, že žalovaný ani explicitně netvrdí, že by bylo jednání žalobce možné považovat za trestný čin. Je totiž zcela zjevné, že se nyní již o trestný čin jednat nemůže a není tedy možné ani užít desetileté prekluzivní lhůty.

10. Prekluzivní lhůta k vyměření cla marně uplynula v každém jednotlivém případě dnem na konci tříleté lhůty počítáno od dne přijetí jednotlivých celních prohlášení a těmito dny celním orgánům zaniklo právo dodatečně vyměřit clo u všech kontrolovaných celních prohlášení. Částka dodatečně vyměřeného cla nebyla pravomocně sdělena ve lhůtě stanovené čl. 221 odst. 3 celního kodexu, právo doměřit clo tudíž zaniklo. Argumentace žalovaného v napadeném rozhodnutí nesvědčí užití lhůty podle § 265 celního zákona.
11. Zároveň v podobné věci za stejných skutkových i právních okolností, a za stejného důkazního stavu, již v minulosti Generální ředitelství cel rozhodnutím ze dne 12. 1. 2016, č. j. 716/2016-900000-304.4, zrušilo rozhodnutí Celního úřadu pro Zlínský kraj, z důvodu uplynutí tříleté promlčecí lhůty. Toto rozhodnutí tudíž založilo legitimní očekávání žalobce. Argumentace zněním nového celního kodexu není vůbec použitelná a je pouze matoucí. V daném případě se nejedná o změnu právních norem k tíži žalobce, přesto celní úřad dospěl k nevýhodnějšímu právnímu závěru.
12. Následně pak žalobce poukázal na problematičnost *aplikace nařízení č. 91/2009*. Prováděcím nařízením Komise (EU) č. 2016/278 ze dne 26. 2. 2016 o zrušení konečného antidumpingového cla uloženého na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, rozšířeného na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie (dále jen „prováděcí nařízení č. 2016/278“), bylo konečné antidumpingové clo na dovoz spojovacích prostředků uložené nařízením č. 91/2009 zrušeno a řízení týkající se tohoto dovozu bylo zastaveno. Důvodem zrušení konečného antidumpingového cla byla především skutečnost, že Evropská unie v souvislosti s uložením předmětného cla jednala v rozporu s články 2.4, 2.4.2, 4.1, 3.1, 6.1.2, 6.4, 6.2, 6.5 a 6.5.1 antidumpingové dohody. Prováděcí nařízení č. 2016/278 vstoupilo v platnost dnem 28. 2. 2016 a týmž dnem nabylo účinnosti zrušení předmětného antidumpingového cla. Tyto skutečnosti jsou jednoznačně prokázány zprávou přijatou orgánem WTO pro řešení sporů o antidumpingových a antisubvenčních opatřeních, jakož i samotným prováděcím nařízením č. 2016/278.
13. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí celního úřadu, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

14. Ve vyjádření k žalobě ze dne 19. 9. 2018 žalovaný v první řadě v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se vypořádal s obdobnými námitkami žalobce. Dále uvedl, že prováděcím nařízením č. 2016/278 nebylo zrušeno nařízení č. 91/2009, ale pouze antidumpingové clo s tím, že řízení týkající se tohoto dovozu bylo zastaveno. Takto zastavené řízení je však nepochybně řízení antidumpingové, tedy řízení vedené Komisí. Pokud by Komise zamýšlela zrušit předmětné antidumpingové clo se zpětnou platností, musela by to v nařízení stanovit. Takové ustanovení však nařízení č. 2016/278 neobsahuje. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Soudního dvora

Evropské unie (dále též „SDEU“) ze dne 14. 6. 2012, ve věci C-533/10 (*CIVAD*). Nařízení č. 91/2009 tedy nebylo zrušeno a celní orgány byly povinny se jím řídit.

15. Pokud jde o námitku prekluze, žalovaný konstatoval, že následné zrušení antidumpingového cla se zcela míjí s posouzením skutečnosti, zda celní dluh vznikl v důsledku činu, pro který mohlo být v době jeho spáchání zahájeno trestní stíhání. Ke kvalifikaci tohoto jednání je přitom příslušný celní orgán. U tří dovozů přitom bylo možné považovat za trestné i jednání žalobce, pokud u těchto dovozů v rámci příloh celního prohlášení nedoložil osvědčení o původu zboží. O těchto dovozech žalovaný rozhodl výrokem II. napadeného rozhodnutí.
16. K námitce legitimního očekávání žalovaný dodal, že jeho poukazované rozhodnutí ze dne 12. 1. 2016 bylo vydáno až po všech předmětných dovozech, tato skutečnost tudíž žalobce nemohla jakkoliv ovlivnit. V případě jediného rozhodnutí navíc nelze hovořit o správní praxi.
17. Na základě výše uvedeného žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Další podání účastníků řízení

18. V doplnění vyjádření ze dne 3. 12. 2018 žalovaný poukázal na rozhodnutí SDEU ze dne 18. 10. 2018, ve věci C-207/17 (*Rotho Blaas Srl proti Agenzia delle Dogane e dei Monopoli*), jakož i na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2018, sp. zn. 2 Afs 332/2016, či ze dne 21. 11. 2018, sp. zn. 9 Afs 25/2017, z nichž plyne nedůvodnost žalobních námitek stran nařízení č. 91/2009.
19. Žalobce v replice ze dne 3. 12. 2018 k vyjádření žalovaného uvedl, že rozhodnutím SDEU ve věci *Rotho Blaas* došlo ve věci k objektivnímu vývoji, kdy otázkou neplatnosti či neúčinnosti nařízení č. 91/2009 již není nutné se dále zevrubněji zabývat. Podstatou však zůstávají okolnosti a následky zrušení antidumpingového cla. Prováděcí nařízení č. 2016/278 diskutabilně zrušilo uvedené antidumpingové clo s účinností ode dne účinnosti nařízení a nikoli zpětně, jak by v daném kontextu bylo objektivně správné a spravedlivé, neboť clo bylo uvaleno v rozporu s primárním právem EU. Je zjevné, že po účinnosti nařízení č. 2016/278, tj. po 26. 2. 2016 již žádné další antidumpingové clo nemělo být doměřováno a všechna řízení měla být ukončena. Podstatou žaloby není otázka vracení cla vybraného před účinností uvedeného nařízení, ale výlučně obrana proti doměřování antidumpingového cla v momentě, kdy toto clo bylo zrušeno. V daném případě bylo zrušené protiprávní clo doměřováno dlouho poté, co měla být všechna řízení zastavena.
20. Žalobce dále v replice ze dne 25. 2. 2019 zopakoval, že rozhodnutí SDEU ve věci *Rotho Blaas* nemění nic na tom, že po nabytí účinnosti nařízení č. 2016/278 dne 28. 2. 2016 mělo být řízení celním úřadem zastaveno. V této souvislosti odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 7. 11. 2018, č. j. 62 Af 6 /2017-57.
21. Žalovaný v podání ze dne 16. 4. 2019 konstatoval, že proti tomuto rozsudku, který je prozatím jediným svého druhu, podal kasační stížnost.
22. V podání ze dne 5. 9. 2019 následně žalovaný poukázal na rozsudky Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 7. 2019, sp. zn. 57 Af 7/2019 (věc *Pematex*), a Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2019, sp. zn. 4 Afs 152/2019 (věc *Gunnex*), ohledně účinků zrušení antidumpingového cla, jakož i problematiky promlčení celního dluhu. K námitce porušení žalobcova legitimního očekávání dodal, že tato zásada nemá absolutní hodnotu, kdy je

omezena ostatními zásadami, zejména zásadou zákonnosti. Dle judikatury je správní praxe zakládající legitimní očekávání ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost, resp. i nečinnost, orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Žalobce však odkazuje pouze na jediné rozhodnutí žalovaného. Už jen z tohoto pohledu nelze v daném případě vůbec hovořit o ustálené, jednotné a dlouhodobé správní praxi celních orgánů. Obecně navíc platí, že daňový subjekt se může legitimního očekávání dovolávat pouze za situace, kdy se jedná o správní praxi zákonnou, nikoliv nezákonnou.

23. *Žalovaný* dále v podání ze dne 3. 2. 2020 poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 1. 2020, č. j. 14 Af 24/2018-103 (věc *GEBRÜDER WEISS*).

V. Posouzení věci soudem

24. Soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí celního úřadu, včetně řízení předcházejícího jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
25. Soud se v první řadě zabýval námitkou, že orgány celní správy učinily *nesprávné skutkové zjištění*. Žalovaný na stranách 3 až 13 napadeného rozhodnutí velmi podrobně a ve vztahu k jednotlivým dovozům popsal podklady, na jejichž základě bylo doměřeno antidumpingové clo. Na stranách 29 až 37 rozhodnutí se pak otázkou skutkových zjištění zabýval z hlediska uplatněných odvolacích důvodů. Za stěžejní podklady sloužily informace OLAF ze dne 2. 2. 2017, č. OCM(2017)2249, přiložený seznam spárovaných kontejnerů za jednotlivé členské státy (excelová tabulka) a zpráva z mise OLAF ze dne 15. 6. 2017, č. OCM(2017)11599.
26. Informace OLAF a zpráva z mise OLAF jsou ve spise včetně jejich ověřeného překladu do českého jazyka. Z informace OLAF vyplývá, že OLAF na základě spolupráce s tchajwanským orgánem celního pátrání zjistil, že řada kontejnerů se zbožím z Tchajwanu obsahovala ve skutečnosti zboží původem z Číny. Rovněž z informace vyplývá, že její přílohu tvoří seznam těchto kontejnerů spárovaných ve vztahu k jednotlivým členským státům. Náhledem do tohoto seznamu lze zjistit, že obsahuje tabulkově zapsané údaje o jednotlivých dodávkách zboží (z Číny do Tchaj-wanu spárované s dodávkami z Tchaj-wanu do příslušného členského státu). Celní úřad přesně specifikoval, na kterých řádcích tabulky se nachází relevantní údaje, na jejichž základě učinil závěr o odlišném původu zboží (vizte zprávu o kontrole po propuštění zboží ze dne 22. 11. 2017, č. j. 38406-11/2017-640000-51).
27. Zpráva z mise OLAF (mise se konala ode dne 9. 12. 2016 do dne 16. 12. 2016) je v souladu s výše uvedenou informací. Z výsledků této zprávy vyplývá, že tchajwanský orgán celního pátrání poskytl informace o překládkách kontejnerů formou excelové tabulky, na jejímž základě je potvrzen čínský původ předmětného zboží. Ze zprávy zároveň vyplývá, že předmětný spojovací materiál neprošel ve svobodných pásmech žádným zušlechťením nebo výrobními operacemi a zároveň je uvedeno, že v některých případech bylo nezákonně požádáno o osvědčení o tchajwanském původu zboží.
28. Ve spise není obsažen přímý důkaz o tom, že zboží bylo v Číně skutečně vyrobeno. Důkazy směřují pouze k tomu, že zboží deklarovaného tchajwanského původu bylo ve skutečnosti dováženo z Číny (přes Tchaj-wan). Soud nicméně tato zjištění považuje za dostatečná k tomu, aby byl konstatován původ zboží v Číně. Ač lze spekulovat nad

všemožnými skutkovými variantami, tak pouze tento závěr se soudu jeví jako rozumně odpovídající daným zjištěním. Nadto žádná jiná skutková varianta nebyla v řízení prokázána (resp. ani nebyla prokazována). Dle soudu jsou tedy zjištění o původu zboží v napadeném rozhodnutí založena na praktické jistotě vyplývající z opatřených podkladů.

29. Pokud žalobce poukazuje na absenci konkrétních důkazních prostředků, na jejichž základě byla excelová tabulka sestavena, soud mu rovněž nepřisvědčil. Z hlediska významu instituce OLAF a jí vyprodukovaných dokumentů lze odkázat na část odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 29 až 33), kde žalovaný rekapituloval úkoly OLAF dle příslušných předpisů Evropské unie, jelikož se s ním soud plně ztotožňuje. Dále lze poukázat na závěr vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2011, č. j. 1 Afs 44/2011-85, podle něž je zpráva o misi OLAF, byť se jedná o zprávu průběžnou či předběžnou, dostatečným důkazem pro dodatečné doměření a zaúčtování dovozního (resp. antidumpingového) cla, obsahuje-li jasné, určité a konkrétní informace popírající dovozcem deklarovaný preferenční původ konkrétního dováženého zboží. Soud se plně ztotožňuje s tím, že podklady pro rozhodnutí vznikly na základě šetření OLAF prováděného za součinnosti s příslušným tchajwanským orgánem celního pátrání, z čehož samotného vyplývá určitá důkazní síla uvedených podkladů. Tyto podklady přitom obsahují dostatečné a konkrétní informace, které vedou k jasné identifikaci jednotlivých zásilek zboží, které bylo propuštěno do volného oběhu na základě označených celních prohlášení, a umožňují jejich spárování s transfery čínského zboží na Tchaj-wan. Detailní popis spárování jednotlivých dovozů obsahují příslušné pasáže zprávy o kontrole po propuštění zboží ve spojení s odůvodněním napadeného rozhodnutí (str. 8 až 13).
30. Námitka žalobce o nesprávném zjištění skutkového stavu byla vyslovena v poměrně obecné rovině bez konkrétních věcných souvislostí. Sám žalobce skutková zjištění správních orgánů vyplývající ze zprávy OLAF nijak nevyvrátil. Uvedený žalobní bod tudíž (s ohledem na shora uvedené) není důvodný. Na tom ničeho nemění ani skutečnost, že zpráva z mise OLAF byla vydána až po zrušení daného cla (viz níže).
31. Z hlediska namítané nesprávné *aplikace nařízení č. 91/2009* lze odkázat například na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2018, č. j. 9 Afs 24/2017-45 (ve věci samotného žalobce), ze dne 19. 8. 2020, č. j. 2 Afs 377/2019-31, či ze dne 26. 8. 2020, č. j. 3 Afs 163/2018-29 (oba ve věci *BMKco*), v nichž byl tato problematika s odkazem zejména na rozsudek SDEU ve věci *Rotho Blaas* komplexně vypořádána. V bodu [27] posledně zmiňovaného rozsudku kasační soud uvedl, že „*článkem 1 prováděcího nařízení Komise 2016/278 zůstávají jednotlivá zahájená celní řízení, týkající se uložení antidumpingového cla na dovoz předmětného spojovacího materiálu, vedená před příslušnými orgány členských zemí, nedotčena*“. V bodu [32] k tomu dodal, že „*zrušení antidumpingového cla podle článku 1 in fine tohoto prováděcího nařízení se žádným způsobem nedotýká vyměřovacích či doměřovacích řízení zahájených vnitrostátními orgány dříve. Nejvyšší správní soud proto souhlasí se stěžovatelem, že ke zrušení antidumpingového cla na spojovací materiál ze železa nebo oceli nedošlo se zpětným účinkem*.“ V bodu [33] daného rozsudku pak uzavřel, že „*celním orgánům nic nebrání, aby na základě provedené kontroly po propuštění zboží doměřily deklarantovi antidumpingové clo podle nařízení Rady č. 91/2009 i poté, co bylo prováděcím nařízením Komise 2016/278 zrušeno, vznikl-li celní dluh před nabytím účinnosti tohoto prováděcího nařízení*.“
32. Pro nynější věc je podstatné, že nařízení č. 91/2009 bylo zrušeno *pro futuro* až s účinností ode dne 28. 2. 2016. Celní dluhy žalobce však vznikly před tímto datem, tudíž se na ně

časová působnost předmětného nařízení vztahuje, a předmětná celní řízení tak bylo možno provést. Podpůrně lze odkázat i na argumentaci žalovaného na straně 17 napadeného rozhodnutí, podle níž by opačný přístup mohl vést k diskriminaci jednotlivých daňových subjektů.

33. Dále se soud zabýval problematikou *promlčení celního dluhu*. Celní úřad aplikoval čl. 221 odst. 4 celního kodexu ve spojení s § 265 celního zákona. Dle čl. 221 odst. 4 celního kodexu platí, že vznikne-li celní dluh v důsledku činu, který byl *v době, kdy byl spáchán*, trestný, může být výše dluhu sdělena dlužníkovi za podmínek stanovených platnými předpisy i po uplynutí tříleté lhůty zmíněné v odstavci 3. Podle § 265 celního zákona platí, že vznikl-li celní dluh, jehož výše může být sdělena dlužníkovi i po uplynutí lhůty stanovené přímo použitelným předpisem Evropské unie, v důsledku činu, který *v době, kdy byl spáchán*, mohl být důvodem pro zahájení trestního řízení, lze tento celní dluh vyměřit dlužníkovi do 10 let ode dne vzniku celního dluhu.
34. Zde je nutno v první řadě konstatovat, že již přímo z textu citovaných ustanovení plyne odpověď na žalobní tvrzení, že není trestným činem jednání, které *v době posuzování* již není trestné proto, že právní předpis, který trestnost způsobil, je sám zrušen pro protiprávnost. Vzhledem k tomu, že nařízení č. 91/2009 nebylo zrušeno se zpětnou účinností (jak uvedeno shora), nelze dospět k závěru o jeho nepoužitelnosti v době jednotlivých dovozů, tedy *v době, kdy mohl být potenciální trestný čin spáchán*. Tehdejší jednání, které vedlo k obcházení tohoto nařízení, tak mohlo být považováno za jednání, které bylo v době spáchání trestné.
35. Při vypořádání tohoto žalobního bodu je dále vhodné odkázat například na rozsudek ze dne 7. 8. 2019, č. j. 4 Afs 152/2019-68 (věc *Gunnex*; ústavní stížnost proti tomuto rozsudku Ústavní soud odmítl usnesením ze dne 28. 1. 2020, sp. zn. I. ÚS 3463/19, nalus.usoud.cz), ve kterém Nejvyšší správní soud rekapituloval závěry rozsudků SDEU a vyvodil z nich požadavek na uvedení přezkoumatelné úvahy správního orgánu, ze které vyplývá, že celní dluh vznikl v důsledku činu, který byl v době, kdy byl spáchán, trestný. Nevyžaduje se shledání dlužníka, popřípadě jiné osoby, vinným ze spáchání trestného činu, ani zahájení trestního řízení. Nutno podotknout, že v případě projednávaném kasačním soudem byla problematika prolomení prekluzivní lhůty řešena za obdobných skutkových okolností jako nynější případ, jelikož šlo o odkup zboží od (deklarovaného) indického dodavatele, ačkoliv pocházelo ve skutečnosti z Číny.
36. V nyní projednávané věci se žalovaný namítaným promlčením celního dluhu zabýval na stranách 17 až 27 napadeného rozhodnutí, kdy po vymezení právního základu dané problematiky včetně judikatorních východisek uvedl podrobnou a přezkoumatelnou úvahu založenou na skutkových okolnostech dané věci a se zohledněním odlišností v jednotlivých dovozech na stranách 24 až 27 tohoto rozhodnutí. Tuto úvahu soud považuje za správnou. Ve věci bylo zjištěno zastření skutečného původu zboží, jelikož žalobce uváděl v celních prohlášeních objektivně nesprávný kód „TW“, v důsledku čehož bylo možné obejít antidumpingové clo. Objektivní nesprávnost deklarovaného původu zboží byla v řízení stanovena najisto na základě opatřených podkladů. Žalovaný uvažoval nad možností existence podezření ze spáchání trestného činu podvodu ve smyslu § 209 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, popřípadě trestného zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby ve smyslu § 240 trestního zákoníku. Dle judikatury není nutné se z hlediska uplatnění § 265 celního zákona zabývat detailně subjektivní stránkou daných trestných činů (zavinění), ani není třeba vymezit přesně konkrétní subjekt (pachatele).

Správní orgány nemusí svou úvahu vykreslit v takových detailech, jako by k tomu byly povinny orgány činné v trestním řízení při konstatování trestní odpovědnosti. V rovině § 265 celního zákona musí existovat pouze zdůvodnitelná obava o potenciálně možném naplnění skutkové podstaty některého z činů trestných dle českého trestního zákoníku. Podmínky prolomení tříleté prekluzivní lhůty byly v daném případě naplněny.

37. V uvedených souvislostech žalobce namítal též porušení zásady legitimního očekávání, a to s ohledem na dřívější rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2016, č. j. 716/2016-900000-304.4, v němž byla otázka aplikace § 265 celního zákona vypořádána odlišně. Touto námitkou se žalovaný zabýval na straně 25 napadeného rozhodnutí, přičemž poukázal na nesprávnost jím dříve aplikovaného názoru. Nutno konstatovat, že předmětné dřívější rozhodnutí nezakládá vzhledem ke své ojedinělosti ustálenou správní praxi, z níž by mělo plynout legitimní očekávání žalobce. Navíc je dříve vyslovený právní názor v rozporu s judikaturou správních soudů a SDEU, na což žalovaný v daném rozhodnutí, jakož i v řízení před soudem, správně poukázal. Ani tento žalobní bod tedy soud neshledal důvodným.

VI. Závěr a náklady řízení

38. S ohledem na shora uvedené proto soud shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
39. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. února 2021

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu